

obsaženy alespoň odkazy na prameny a na judikaturu, takže tím jest dosaženo, že při aplikaci této příručky jen velmi těžko se patrně vyskytne případ, že by praktik při řešení nějaké právní otázky přehlédl nejposlednější stav zákona a praxe. Doporučovalo by se ovšem, aby u každého sešitu byla poznámka, ke kterému dni byl na právní stav vzat zřetel, aby si praktik mohl každý sešit od onoho dne doplňovati.

Uvítáno jistě bude i heslo »Fachausdrücke«, v němž technické termíny, arci německé, jsou obsahově vykládány.

Pro právníka, který se nespécialisuje na horní právo, jest příručka velmi šťast-

ně řešena tím, že jednotlivá hesla jsou uspořádána abecedně.

Dosud vyšly tři sešity (Abbauberechtigte—Haftung), každý sešit má 4 tiskové archy; zvláště podrobně a systematicky budou v dalších sešitech zpracovány otázky týkající se žalob na náhradu škod, vzniklých dolováním, kterážto látka bude zabíratí celý sešit a bude zahrnovati zejména otázky, kdo jest zúčastněnou osobou (vlastník, cesionář, hypotekární věřitel, nájemce, vlastník svršků, dlužník), otázky trvání ručení (zastavení provozu), spolupůsobení více příčin při dolových škodách, odnímání vod, procesní otázky, promlčení atd. Pužman.

Z právní praxe.

Pro právní praxi důležité pokyny justiční správy.

1. Vyřizování pozůstalostí cizinců.

Podle § 1, odst. 1, č. 3 zák. č. 57/1931 Sb. z. a n. a § 1, č. 3 vládn. nař. č. 95 Sb. z. a n. náleží do oborů působnosti aktuárů vyřizovati pozůstalostní věci, takže soudci přísluší v pozůstalostním řízení rozhodovati pouze o sporných otázkách právních, nebo vyřizovati takové pozůstalostní věci, které si vyhradil ve smyslu § 2, odst. 2 cit. zák. a vl. n. Protože při projednávání pozůstalostí, ve kterých zůstavitelem je cizinec, jde velmi často o sporné otázky právní z oboru práva a řízení dědičického a také jinak pro styl s cizozemskem je třeba, aby vyřizování bylo co nejpřesnější, doporučuje se, aby vyřizování pozůstalostí cizinců bylo vždy vyhrazeno soudci (§ 2, odst. 2 zák. č. 57/1931 Sb. z. a n.). (Výnos min. sprav. z 2. října 1935, č. 5090/30-10.)

2. Zjištění výše vkladů na vkladních knížkách spořitelen v řízení pozůstalostním.

Otázka, kdy je spořitelna povinna sděliti v pozůstalostním řízení soudu nebo notáři, jako soudnímu komisaři, výši vkladu spořitelní knížky, zda jen tehdy, je-li soudem zjištěno, že zůstavitel byl držitelem spořitelní knížky, či i mimo tento případ, je v souvislosti s předpisy finančního práva. Jakkmile se totiž spořitelna doví o úmrtí zůstavitele, který byl v držbě spořitelní knížky, nesmí vydati uložené peníze (§ 28 cis. nař. 278/1915 ř. z.). Dotaz soudu, pokud se týče soudního komisaře, jak je formulován ve vzorci č. 19 nesp. říz., předpokládá, že zjištění o tom, že zůstavitel byl v době úmrtí v držbě spořitelní knížky

a že vkladní knížka patří do pozůstalosti, se již stalo. Bylo-li by dotazu použito i tehdy, když zjištění podobné se ještě nestalo, mohlo by to míti následky v opatřeních spořitelny, takže strana, mající nárok na vyplatu, mohla by býti citelně poškozena. (Výn. min. sprav. z 9. září 1937, č. 39.720/37-11.)

3. Používání papíru formátu normalisovaného.

Ministerstvo upozornilo již ve výnosu z 2. července 1934, č. 35.701, že ustanovení § 328 j. ř. ve znění vládního nařízení č. 106/1934 Sb. z. a nař. o používání papíru formátu normalisovaného neplatí pro prvopisy listin, které jsou základem pro zápis do pozemkové knihy. To plyne zcela nepochybně z toho, že ani knihovní zákon č. 95/1871 ř. z., ani návod ku provedení knihovního zákona min. nař. č. 5/1872 ř. z., ani § 328 j. ř. nemají ustanovení o velikosti formátu takových prvopisů. Ke knihovním žádostem připojené opisy prvopisů listin jsou sice určeny pro sbírku listin, tedy pro soudní spisy a mají tedy býti zásadně vyhotoveny na papíru normalisovaného formátu. Z marginální rubriky k § 17 Návodů i ze samostatného ustanovení tohoto paragrafu však plyne, že soud zkoumá opis prvopisů listin určených pro sbírku listin po jeho formální stránce teprve až po vykonaném zápisu. Postup soudu upravuje v té příčině ustanovení § 90 knih. zák. a § 20, odst. 2 Návodů. Není-li tedy předložený opis k potřebě (nedá-li se tedy zařaditi do sbírky listin proto, že není vyhotoven na papíru formátu normalisovaného), má býti pro sbírku listin uschován prvopis listiny a strana zpravena, že si může prvopis listiny vyzvednouti, předloží-li dočatečně řádný opis (§ 90 knih.

zák.). Jestliže však strana ponechala prvopis listiny pro sbírku listin a nenahradila jej až do doby, kdy se sváže svazek, ve kterém je listina uložena, upotřebitelným opisem, ani neprohlásila, že chce nechati svázati prvopis listiny, není takové svázání prvopisu do sbírky listin možné proto, že prvopis má formát nenormalisovaný, a má být vyhotoven z úřední povinnosti opis, za který se vybere poplatek stanovený pro ověřené opisy. Tento opis má být založen do dotčeného svazku opisů a prvopis uschován u spisů. (Výn. min. sprav. z 9. února 1937, č. 7911/37-10.)

Pokud jde o knihovní žádosti samotné, musí být tyto po 31. prosinci 1936 předloženy jen na papíru normalisovaného formátu. Není-li knihovní žádost takto vyhotovena, jde tu o vadu, kterou nelze odstraniti tím způsobem, že by žádost byla vrácena s příkazem, aby ji strana předložila na papíře normalisovaného formátu, neboť pro takový postup neposkytuje opory knihovní zákon (§ 95 knih. zák.), takovou žádost dlužno proto zamítnouti. (Výn. min. sprav. z 15. února 1937, č. 8003/37-10.)

4. Poskytování hypotekárních zá-půjček ze sirotčích pokladen.

Počínajíc dnem 1. dubna 1937 odvolává se zákaz vydaný presidiem vrchního soudu v Praze dne 16. října 1930, Pres. 37.255/30-20, a povoluje se znovu poskytování hypotekárních zá-půjček ze sirotčích pokladen v rozsahu a podle směrnice, uvedených ve výnosu presidia vrchního soudu v Praze ze dne 15. března 1929, Pres. 10.552/29-20. (Výn. presidia vrchního soudu v Praze z 9. března 1937, Pres. 10.421/37-20.)

5. Vyvolávání roků v řízení sporném.

Podle judikatury nejvyššího soudu dochází k vlastnímu vyvolání sporné věci až v jednacím síni samé (Vážný č. 8040). Zkušenosti získané při projednávání žádostí za povolení navrácení k předešlému stavu svědčí o tom, že pro ochranu občanstva nestačí, jsou-li strany jen v obsílkách, resp. i vývěskou na dveřích jednacím síně upozorňovány, že mají vstoupiti do jednacím síně před hodinou v obsílce určenou. V zájmu ochrany obecnosti doporučuje ministerstvo spravedlnosti, aby soudcové dříve, než sami věc v jednacím síni vyvolají, dali upozorniti strany, resp. jejich zástupce, čekající na chodbě nebo v čekárně, že »v jednacím síni bude započato s vyvoláváním věcí určených na... hod.; kdo má na tu dobu do čísla... obsílku, nechť vstoupí dovnitř«.

Kromě toho bude třeba zaříditi, aby u všech soudů na dveřích jednacím síní byly vyvěšeny vyhlášky s velikým čitelným nápisem, že se roky v řízení sporném

vyvolávají toliko v jednacím síni. (Výn. min. sprav. z 2. dubna 1937, č. 18.249/37-10.)

6. Jmenování vnučených správců v podnicích důležitých pro obranu státu.

Vzhledem k ustanovením § 5 zákona o obraně státu č. 131/36 Sb. z. a nař., a § 2 vl. nař. č. 196/1936 Sb. z. a nař., jest nutno ve všech případech, kde se naskytne potřeba ustanoviti vnučeného správce v některém podniku důležitém pro obranu státu, zkoumati pečlivě, zda jde o osobu úplně státně spolehlivou, aby snad nebyly dotčeny věci, jež mají zůstatí v zájmu obrany státu utajeny. Jde-li o podnik důležitý pro obranu státu, mělo by býti před ustanovením vnučeného správce pro takový podnik dotazem u vojenské správy zjištěno, zda proti ustanovení určité osoby vnučeným správcem není s hlediska obrany státu námitka. (Výn. min. sprav. z 18. května 1937, č. 6272/37-10.)

7. Exekuce na pohledávky a zákon o obraně státu.

Soudy jsou povinny dbáti toho, aby v písemnostech, které se vydávají, popisovaly věci, které mají zůstatí utajeny v zájmu obrany státu, jen potud, pokud je toho nezbytně třeba. Proto je nepřipustné, aby v usneseních o zabavení pohledávek byla uváděna podrobná data o místech a družích opevňovacích prací v pohraničním území. Je věcí vymáhajícího věřitele, aby v mezích platných ustanovení určil pohledávku, na niž vede exekuci, jiným způsobem, na příklad uvedením data účtu a výše pohledávky. (Výn. min. sprav. z 1. prosince 1937, č. 51.952/37-10.)

8. Prohlášení konkursu na jmění soudního znalce.

V hospodářském životě, zvláště nynějších dob, jsou důvody upadnutí do konkursu nebo žádosti za soudní vyrovnání tak různé, že všeobecně nelze odpírati znalci v těchto případech pro neuspořádané majetkové poměry důvěryhodnost. Soudy neškrtnou znalce ze seznamu, kde by po náležitém šetření nabyly přesvědčení, že podmínka důvěryhodnosti jest splněna. (Výn. min. sprav. ze dne 30. září 1937, č. 51.499/37-10.) Frydrych.

Kdy může živnostenské společenstvo uložit pořádkový trest a jak se proti němu brániti.

Ve smyslu živnost. řádu z 20. prosince 1859, č. 227 ř. z. se stává každý živnostník nastoupením živnosti čle-

nem (příslušného) společenstva, v jehož obvodu provozuje živnost. S členstvím jsou spojeny přirozené i povinnosti, mezi něž náleží podle § 114 ž. ř. »pěstovati ducha pospolitého, udržovati a zvelebovati čest stavu, jakož i podporovati humanitní, hospodářské a vzdělávací zájmy svých členů a příslušníků«.

Již z této citace a dále pak ze zvlášť vytčených úkolů v témž paragrafu ž. ř. jest zřejmo, že úkoly společenstev jsou rozsáhlé a vesměs sledují prospěch členů a příslušníků. Aby společenstvo mohlo těmto úkolům zdárně dostáti, dává § 125 ž. ř. představenstvu společenskému moc ukládati členům a příslušníkům pořádkové tresty na přestoupení společenských předpisů. Pořádkové tresty jsou: důtka a peněžitá pokuta až do 20 Kč. Živnostenský řád však obsahuje omezení, že pořádkové tresty možno uložiti jen v případech zvlášť vytčených ve stanovách společenstva. Stanovy mohou ovšem obsahovati různé případy, kdy možno pokutu uložiti, na př. na nešetření usnesení valných hromad, porušení různých povinností a pod.

Důležitá jest hranice, kam až sahá kompetence společenstva, neboť tato není zcela přesně vymezena.

V praxi se vyskytl na př. případ, že se společenstvo kadeřníků a vlásenkářů ve valné hromadě usneslo, že všichni členové jsou povinni každé pondělí po celý den uzavřítí závod. Když jeden člen usnesení neuposlechl a závod každé pondělí otvíral dále, byla mu dána důtka a konečně pokuta a to dokonce na popud okres. úřadu, který spatřoval v tomto činu porušení povinnosti člena ke společenstvu.

§ 113 ž. ř., praví, že nikdo nesmí býti zřízením společenstva obmezován v nastoupení, resp. v provozu živnosti, pokud zákon nestanoví jinak. V tomto smyslu Budwinski 9318/96 výslovně prohlašuje za nepřipustná taková nařízení, resp. opatření společenstva, jimiž se provoz závodu členů

omezuje více, než to dopouští zákon, resp. vládní nařízení.

Máme proto za to, že jakékoliv usnesení, jímž se ukládá členům povinnost zavíratí závod v určitý den, jest nezákonné a tudíž nepřipustné. Kromě zákona o nedělním klidu č. 21/1895 a 125/1905 ř. z., který pro některé živnosti neplatí, a zákona o 8. hod. době pracovní č. 91/1918 Sb. z. a n. nemáme zákonů, které by omezovaly provoz živnosti. Poněvadž pak zák. č. 91/1918 Sb. z. a n. mluví jen o zaměstnancích, není žádného předpisu, který by zakazoval oprávněnému živnostníku ve všední dny provozovati osobně živnost. Usnese-li se na omezení provozu živnosti svých členů společenstvo, překročilo meze své kompetence. Uloží-li pak společenstvo na nedodržování takového usnesení pořádkový trest, může se postižený s úspěchem brániti a to i tehdy, kdyby ve stanovách společenstva byla výslovně stanovena sankce pořádkového trestu na nedodržování nařízení o uzavírání, resp. omezování provozu závodů. Takové stanovy by totiž neměl úřad schvalovati, avšak v praxi se může státi snadno, že úřad takové ustanovení stanov přehlédne.

I když však stanovy obsahují oprávnění společenstva usnášeti se o omezování provozu a ukládání pořádkových trestů na nedodržování podobných usnesení členy, jedná se ve stanovách o nezákonné ustanovení, které nemá jako takové právní účinnosti, i když je úředně schváleno (Budw. 4615/06, 2513/04). Ustanovení § 113 ž. ř. jest ustanovení zákonné, které nemůže býti změněno žádnými stanovami, třebaš úředně schválenými.

Jak se má postižený brániti? Prakticky přijde v úvahu případ pokuty, kterou ukládá představenstvo společenstva nálezem; bližší směrnice jsou obsaženy ve Sbírce normálíí býv. místodržitelství (nyní zemského úřadu) 16.

Nález se vydává v písemném vyhotovení a má obsahovati krátce skutkovou podstatu tr. činu nebo opominutí s poukazem na příslušný předpis stanov. Náhrada nákladů tr. řízení se nemá ukládati, poněvadž tyto se hradí z příjmů společenstva. Rovněž se nepřipojuje poučení o opravných prostředcích. Důležité jest, že tu neplatí pro tr. řízení všeobecná ustanovení ž. ř. o trestním řízení a také ne o lhůtě odvolací a

o zmírnění a promíjení trestů. Rovněž není možno změnit pořádkovou pokutu ve vězení. Naproti tomu jest třeba se přikloniti k mínění, že v ohledu promlčení platí lhůta 3 měsíční jako v řízení administrativním vůbec.

Chce-li postižený podati opravný prostředek, může tak učiniti jen tím způsobem, že podá živnostenskému úřadu žádost, aby tento v rámci svého dozorcího práva přezkoumal, zda na jednání nebo opominutí postiženého jest výslovně ve stanovách uložen pořádkový trest, zda usnesení vydal kompetentní orgán a zda se tak stalo za řádného počtu členů a potřebnou většinou. Živnostenský úřad tedy přezkoumá jen po formální stránce zákonitost a správnost řízení a shledá-li nedostatky, náleží společenstva zruší.

Je povinností živnostenského úřadu přezkoumati v naznačeném směru nález společenstva nejen v případech, kdy se toho dovolává postižený, nýbrž i v případech, kdy společenstvo samo žádá živnostenský úřad, aby exekuční cestou vymohl uloženou pokutu. Proti pořádkovým trestům živnost. společenstev není tedy vlastně řádného opravného prostředku, nýbrž jen dovolání se živnostenského úřadu, aby cestou mimořádného kasatorního řízení použil svého dozorcího práva. Jarosl. Sturm.

**Ještě k otázce placení 10%
přirážky k poplatkům ze soudních
rozhodnutí.**

Od Dra B. Pešky, subst. notář. ve Slezské Ostravě, obdrželi jsme toto sdělení:

V čísle 2, roč. II. tohoto časopisu uvádí pan Dr. Muchka na str. 70, že 10% přirážka ze soudních rozhodnutí při společenství v rozepři se platí i z platebních a zajišťovacích rozkazů v řízení směnečném, še-

kovém postižním, rozkazním a syndikátním (položka 6 A c sazby soudních poplatků čís. 9/1936 Sb. z. a n.) i v řízení upomínacím (pol. 6 C cit. sazby).

S uvedeným názorem nelze souhlasiti z těchto důvodů:

1. Poznámka 2. k položce 6 uvedené sazby soudních poplatků praví, že se tato přirážka platí »z rozhodnutí, jimiž se n a l é z á o nárocích několika žalobců nebo o nárocích proti několika žalovaným...« Platební rozkaz směnečný, upomínací atd. lze však sotva zahrnouti pod tento pojem, neboť soud jej vydá na pouhý návrh jedné strany, aniž zkoumá pravdivost žadatelova přednesu nebo pravost předložené listiny a bez výslechu druhé strany o případných námitkách. Jedná se zřejmě o jakousi soudní upomínku a nikoli o rozhodnutí, jímž by se nalézalo o právech stran.

2. Citovaná sazba soudních poplatků v poznámce 1. k položce 4. výslovně praví, že »stranám vydávaná třetí a všechna další vyhotovení soudních platebních rozkazů, platebních nebo zajišťovacích příkazů v řízení upomínacím, rozkazním a syndikátním, jakož i v řízení ve sporech směnečných a šekových postižních, jsou podrobena duplikátnímu poplatku«. Společenství v rozepři má tu za následek, že soud musí vyhotoviti a stranám doručiti mimo prvých dvou vyhotovení platebních rozkazů (pro 1 žalobce a 1 žalovaného) ještě další vyhotovení pro každého společníka. Za tuto vícepráci se platí poplatek duplikátní.

Vyšší poplatek z důvodů společenství v rozepři by se při shora uvedených platebních příkazech platil dvakrát, jednou jako pevný poplatek z dalších vyhotovení, podruhé jako 10% přirážka. To zřejmě neměl zákon čís. 255/1935, na jehož základě byla vyhlášena sazba čís. 9/1936, v úmyslu.

K těmto námitkám vyjadřuje se Dr. Muchka takto:

Byly vysloveny pochybnosti, zda se podle nového znění poznámky 2 k saz. pol. 6 sazby soudních poplatků (vyhláška čis. 9/1936 Sb. z. a n.), stanoveného zákonem čis. 255/1935 Sb. z. a n., platí 10% přírážka za každého spolužalobce a spolužalovaného vedle poplatků z platebních rozkazů v upomínacím řízení (pol. 6 C sazby soudních poplatků čis. 9/1936 Sb. z. a n.), z platebních a zajišťovacích rozkazů v řízení směnečném, šekovém postižním, rozkazním a syndikátním (pol. 6 A c, cit. sazby soudních poplatků). Platební rozkazy směnečné, upomínací atd. lze prý sotva zahrnouti pod pojem »rozhodnutí, jimiž se nalézá o nárocích několika žalobců nebo o nárocích proti několika žalovaným«, neboť soud je vydá na pouhý návrh jedné strany, aniž zkoumá pravdivost žadatelova přednesu nebo pravost předložené listiny a bez výsledku druhé strany o případných námitkách. Jde tu prý zřejmě o jakousi soudní upomínku a nikoli o rozhodnutí, jímž by se nalézalo o právech stran. Krom toho cit. sazba soud. poplatků v poznámce 1 saz. pol. 4 výslovně praví »že stranám vydávaná třetí a všechna další vyhotovení soudních platebních rozkazů, platebních nebo zajišťovacích příkazů v řízení upomínacím, rozkazním a syndikátním, jakož i v řízení ve sporech směnečných a šekových postižních, jsou podrobená duplikátnímu poplatku«. Společenství v rozepři má tu za následek, že soud musí vyhotoviti a stranám doručiti mimo první dvě vyhotovení platebních rozkazů (pro jednoho žalobce a jednoho žalovaného) ještě další vyhotovení pro každého společníka. Za tuto vícepráci se platí poplatek duplikátní. Vyšší poplatek z důvodu společenství v rozepři by se při shora uvedených platebních příkazech platil dvakrát, jednou jako

pevný poplatek z dalších vyhotovení, po druhé jako 10% ní přírážka. To zřejmě neměl zákon čis. 255/35, na jehož základě byla vyhlášena sazba čis. 9/1936, v úmyslu.

K těmto pochybnostem nutno uvážit:

Kdy se platí 10% přírážka k poplatkům ze soudních rozhodnutí, ustanovuje poznámka 2 k saz. pol. 6 sazby soudních poplatků čis. 9 ai 1936, jak o tom bylo pojednáno v čísle 2, roč. II., Právní praxe. Podle tohoto zák. ustanovení jest mimo jiné zapotřebí, aby šlo o soudní rozhodnutí při společenství v rozepři. Pro pojem soudního rozhodnutí jest směrodatno znění saz. pol. 6 cit. sazby soud. poplatků, které se poznámka 2 týká. Tato saz. pol. 6 nemá definici soudního rozhodnutí, nýbrž jest prostě nadepsána »Soudní rozhodnutí (nálezy, rozsudky, usnesení)« a pod písm. A, B, C, D, E pak vypočítává jednotlivé případy soudních rozhodnutí, která jsou předmětem poplatků. Jsou to: nálezy I. stolice (písm. A cit. saz. pol.), rozsudky a usnesení I. stolice (písm. B cit. saz. pol.), platební rozkazy v upomínacím řízení (písm. C cit. saz. pol.), usnesení soudu I. stolice v exekucním řízení (písm. D cit. saz. pol.) a rozhodnutí II. nebo III. stolice (písm. E cit. saz. pol.). Z uvedeného označení i z výpočtu saz. pol. 6 cit. sazby soud. poplatků jest zřejmo, že poplatková sazba pod pojem soudních rozhodnutí zahrnuje pod písm. A jako nálezy I. stolice vedle rozsudků a určitých usnesení též shora zmíněné platební příkazy v rozkazním a syndikátním řízení, platební a zajišťovací příkazy ve směnečném řízení a v šekovém řízení postižním. Tento pojem soudních rozhodnutí jest v souladu i se zásadami procesního práva, jehož předpisy neposkytují oporu pro názor, že by ve shora uvedených případech soud konal něco jiného než co lze

zahrnovati pod pojem výkonu soudcovské moci a tudíž pod pojem soudcovského rozhodování. Ani platební rozkaz směnečný, upomínací, atd. nelze považovati za »jakousi soudní upomínku a nikoli soudní rozhodnutí,« ježto i tu jde o výkon soudcovské moci.

Složitost a forma řízení při soudních rozhodnutích, která jsou podle saz. pol. 6 cit. sazby soudních poplatků předmětem poplatků, jest zhodnocena mírou sazby poplatku. Uvedené okolnosti nezůstanou proto bez vlivu ani na výši 10%ní přírážky, která se platí jen při těch shora uvedených rozhodnutích, při nichž může jíti o společenství v rozeprí. Toto společenství při shora uvedených platebních rozkazech jest pojmově možné a nové znění poznámky 2 k saz. pol. 6 cit. sazby soudních poplatků nedává opory pro názor, že povinnost platiti 10%ní přírážku jest při těchto platebních rozkazech vyloučena vzhledem k odlišnému řízení a procesním účinkům, které tyto rozkazy mají podle procesních zákonů na rozdíl od ostatních soudních rozhodnutí, na př. rozsudku. Poznámka 5 k pol. 6 cit. sazby soudních poplatků pamatuje na odlišnost procesních účinků těchto platebních příkazů a dovoluje, aby poplatky z nich zaplacené byly započteny do poplatků z rozhodnutí, vnesených o námitkách proti uvedeným platebním příkazům.

Při zavedení 10%ní přírážky rozhodovala úvaha, že společenství v rozeprí a vedlejší intervence způsobí soudu často značnou vícepráci a zá-

roveň umožní stranám poměrně levné dosažení práva (tak pamětní spis k čís. nař. č. 279/1915 ř. z.). Zákonodárce omezil čís. nařízením čís. 279/1915 ř. z. placení 10%ní přírážky na procentní poplatky z rozhodnutí. Platila se proto 10%ní přírážka vedle duplikátního poplatku, vybíraného podle poznámky 1 k pol. 4 sazby soudních poplatků, již před zákonem č. 255/1935 Sb. z. a n. i z některých shora uvedených platebních příkazů (na př. směnečných), a to z těch, z nichž se totiž zapravoval procentní poplatek. Zákon č. 255/1935 Sb. z. a n. vycházel z úvahy, že není důvodu, proč by se měla 10%ní přírážka platiti jen k poplatkům z rozhodnutí v hotovosti zapravovaných, t. j. k poplatkům procentním a nikoli také ke kolkovým poplatkům, zvláště když zákonem čís. 255/1935 Sb. z. a n. se zvýšila hranice poplatků, jež se mají platiti kolký (tak důvodová zpráva k cit. zák. č. 255/1935). Jest proto podle cit. zák. čís. 255/1935 pro povinnost placení 10%ní přírážky rozhodné, zda jde o soudní rozhodnutí při společenství v rozeprí bez ohledu na to, zda z tohoto rozhodnutí se platí poplatek procentní nebo kolkový. Ze změny znění poznámky 2 k pol. 6 sazby soudních poplatků podle zákona čís. 255/1935 Sb. z. a n. nelze proto usuzovati, že by se 10%ní přírážka neměla platiti při těch rozhodnutích, při nichž podle poznámky 1 k pol. 4 sazby soudních poplatků se platí duplikátní poplatek, který jest poplatkem odlišným od poplatku z rozhodnutí.

Autoři článků v tomto čísle.

Náměstek notáře v Praze VII. Dr. Otakar Hanna, rada kraj. soudu obch. Dr. Jaroslav Štěpina, tajemník adv. komory v Praze Dr. Evžen Tارا brin, vr. rada u nejv. soudu Dr. František Poláček, rada kraj. soudu v Litoměřicích Dr. Josef Frydrych, adv. v Praze Dr. Adolf Kocna, adv. koncíp. Dr. Jaroslav Šturm.